

Arrest

nr. 313 732 van 1 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. ANTYCHIN
Britselei 10 / 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 september 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 27 oktober 2023 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 september 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kwam eerder reeds drie maal het Rijk binnen met een visum type C.

Op 5 juni 2023 dient verzoekster bij de Belgische ambassade te Moskou, Rusland een aanvraag in voor het bekomen van een visum type D, met het oog op gezinshereniging met haar Belgische moeder. Op 27 september 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van het visum. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Op datum van 05/06/2023 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een visumaanvraag ingediend door mevrouw R. (...), A. (...), geboren op (...)1990, van Russische nationaliteit, om haar moeder B. (...) O. (...), geboren op (...)1970 en van Belgische nationaliteit, in België te vervoegen;

Overwegende dat mevrouw R. (...) reeds de leeftijd van 32 jaar bereikt heeft en dus dient aan te tonen dat zij ten laste is van haar moeder, mevrouw B. (...), in België.

Overwegende dat er geldstorting(en) voorgelegd werden om het effectieve karakter ten laste te bewijzen.

Overwegende echter dat volgende elementen dienen opgemerkt te worden:

Overwegende dat er dus geldoverschrijvingen van betrokkene haar moeder werden voorgelegd om het effectieve karakter ten laste te bewijzen. Deze overschrijvingen behelzen de période augustus 2022 tot april 2023.

Deze overschrijvingen tonen effectief aan dat mevrouw B. haar dochter een financiële ondersteuning geeft maar dit betekent niet automatisch dat desbetreffende betrokkene mevrouw R. (...) financieel volledig afhankelijk zou zijn van haar moeder.

Overwegende immers dat betrokkene intussen 32 jaar oud is. Overwegende dat de eerste overschrijving dateert van augustus 2022. De vraag kan gesteld worden of mevrouw R. (...) voordien, toen ze ook al meerderjarig was, ook al financiële steun kreeg of nodig had. Aangezien er geen bewijzen van geldoverschrijvingen van vóór September 2022 voorgelegd werden, kan de administratie zich onmogelijk uitspreken over het feit of deze geldstorting(en) effectief een reële indicatie vormen van de afhankelijkheid, dan wel dat deze enkel uitgevoerd werden met het oog op het verkrijgen van het gevraagde visum.

Hierbij kan opgemerkt worden dat mevrouw R. (...) in het verleden al enkele keren een visum C voor een kort verblijf van maximaal drie maanden voor België heeft bekomen. Dit impliceert dat de Belgische overheid van mening was dat betrokkene voldoende banden met haar thuisland heeft (financieel, relationeel, e.d.) zodat er geen risico bestond dat betrokkene niet zou terugkeren naar haar thuisland na het verlopen van het visum. Uit deze eerdere aanvragen blijkt dat betrokkene destijds een werk had in haar thuisland en over voldoende financiële inkomsten beschikte.

Betrokkene legt nu een attest voor dat zij werkloos is sinds 24 mei 2023. Maar aangezien betrokkene in het verleden gewerkt heeft, toont aan dat zij capabel is om te werken en dus om zelf in haar onderhoud te voorzien. Er wordt ook geen document voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene incapabel zou zijn om te werken, of dat het onmogelijk zou zijn om nieuw werk te vinden. Overwegende dat er ook geen document werd voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene geen enkele steun van de overheid ontvangt. Overwegende verder dat er ook niet aangetoond wordt dat betrokkene geen enkele financiële steun kan ontvangen van haar vader. Overwegende tenslotte dat er geen document werd voorgelegd waaruit blijkt wat de financiële lasten en behoeftes van betrokkene in Rusland zijn (bijvoorbeeld kosten huurwoning enz..).

Overwegende bovenstaande feiten en gezien het feit dat het ten laste karakter enkel wordt aangetoond door geldoverschrijvingen (die uiteindelijk slechts een betrekkelijk korte période van 1 jaar omvatten), kan de DVZ zich niet uitspreken over het feit of betrokkene voor haar overleven effectief volledig aangewezen is op de ondersteuning van haar moeder in België.

Bijgevolg toont betrokkene onvoldoende aan op financiële wijze volledig afhankelijk te zijn van haar moeder in België.

De visumaanvraag van betrokkene wordt bijgevolg geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster in haar synthesesmemorie de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, materiële motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Ter adstruering van haar enig middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“Bij de beoordeling van de materiele motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiele motiveringplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel zou moeten in het licht van de relevante bepalingen van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet onderzocht worden, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Op grond van artikel 40 ter, eerste lid juncto artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg: "(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)"

Verzoekster diende een aanvraag tot het bekomen van een visum lange verblijf, met het oog op gezinshereniging met haar moeder, van Belgische nationaliteit.

Omdat verzoekster ouder is dan 21 jaar, moest ze het bewijs leveren dat zij ten laste was/is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Belgische moeder.

Wat betreft de voorwaarde inzake het "ten laste" zijn van de Belgische moeder zoals bedoeld in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid (in ons geval verweerder) discretionair oordeelt of de verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert.

Uit de Administratieve Wegwijzer "Vreemdelingen, vluchtelingen, migranten" (bladzijde 2.3./39, Wolters Kluwer):

"Volgens het Europees Hof van Justitie is "en laste zijn" een feitenkwestie die met alle middelen bewezen kan worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes).

In de praktijk vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken een bewijs van maandelijkse stortingen die minstens zes maanden onmiddellijk voor de aanvraag teruggaan.

Er moet ook een bewijs worden voorgelegd dat het kind niet over eigen middelen, noch over enige onroerende eigendom beschikt. Ook een bewijs van de burgerlijke stand van het kind en van het inkomen van de persoon van wie het kind ten laste is, wordt gevraagd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen keurde de praktijk goed om een bewijs te vragen van deze maandelijkse stortingen. Het moet om stortingen op naam gaan, of er moet bewezen kunnen worden dat de sommen effectief naar de betrokkene gingen".

Verzoekende partij meent dat ze het bewijs geleverd heeft waaruit duidelijk blijkt dat op het moment van de aanvraag ze ten laste van haar Belgische moeder was.

Dat haar bewijsvoering steunde ze op de bovenvermelde praktijk van verweerder.

Bij indienen van de aanvraag legde verzoekster de volgende documenten neer (zie in het administratief dossier):

- haar geboorteakte - de Russisch geboorteakte (...) stelt de bloedband tussen verzoekster en haar Belgische moeder vast.

- haar geldige Russische reispaspoort - uit deze document blijkt dat verzoekster van Russische nationaliteit is en in Rusland woont. Hieruit volgt dat Rusland haar herkomstland is.

- Russisch bewijs van burgerlijke stand - volgens dit bewijs nr. (...) - betrokkene niet gehuwd/ alleenstaand is, wat betekent dat ze niet door een echtgenoot onderhouden wordt en geen recht op onderhoudsgeld heeft.

- Russisch bewijs afwezigheid eigendom in Rusland - krachtens het attest van Russische kadaster van 15 mei 2023 heeft verzoekster in Rusland geen onroerende goederen in bezit wat elke inkomen hiervan uitsluit. Tevens, bewoont verzoekster geen eigen appartement of woning.

- Russisch bewijs registratie als werkloze - volgens deze document is verzoekster werkloze - dus heeft geen tewerkstelling als arbeider, ambtenaar of zelfstandige. Dit document van 24 mei 2023 is uitgegeven door de officiële staatsinstantie "Departement van tewerkstelling en sociale bescherming van de bevolking van de stad Moskou". Derhalve, had verzoekster op het moment van de aanvraag geen inkomen als arbeider, ambtenaar of zelfstandige.

- Bewijzen van geldstorting van augustus 2022 tot april 2023 - verzoekster diende bankbewijzen van BNP Paribas Groep waaruit blijkt dat regelmatig grote geldbedragen van de rekening van haar Belgische moeder op de rekening van betrokkene gestort waren.

- Andere documenten: bewijzen inkomen van Belgische moeder en voldoende huisvesting, attest van de Belgische mutualiteit, Russische bewijs van goed gedrag en zeden, Russisch medisch attest, bewijs betaling retributie enz.

Derhalve door neergelegde documenten (met apostille en vertaald) heeft verzoekster bewezen:

Dat zij in Rusland woont en de Russische nationaliteit heeft.

Dat ze niet getrouwd is en niet over een eigendom in haar herkomstland beschikt.

Dat ze op het moment van de visumaanvraag het officiële statuut van werkloze bezit, wat betekent dat ze geen inkomen uit arbeid/zelfstandige activiteiten heeft. Dat ze als werkloze geen werkloosheidsuitkering krijgt (anders zou het Russisch document dit vermelden).

Dat ze op het ogenblik van de aanvraag in haar land van herkomst op de ondersteuning van haar Belgische moeder aangewezen is.

Dat de ontvangen steun van Belgische moeder effectief noodzakelijk is om in het levensonderhoud te kunnen voorzien.

Alhoewel volgens de interne praktijk van verweerder moest verzoekster een bewijs van maandelijkse storting van minstens van zes maanden neerleggen, heeft de laatste bewijzen van maandelijkse storting van bijna één jaar voorgelegd.

Rekening houdende met voorafgaande praktijk van verweerder en voorgelegde bewijzen is het foutief, onzorgvuldig en kennelijk onredelijk de aanvraag van verzoekende partij te weigeren.

Verweerder verandert zijn interne praktijk en besluit dat voorgelegde geldoverschrijvingen van bijna één jaar niet genoeg zijn.

Dat verzoekster een bewijs van geldoverschrijvingen nog verder in tijd moest leveren, wat elke redelijkheid overschrijdt.

Verweerder zijn praktijk en criteria naar zijn zin aanpast wat de gezinshereniging tussen een Belg en zijn meerderjarige kind bijna onmogelijk maakt.

Verweerder voegt aan de wet voorwaarden toe.

B.v. volgens verweerder omdat verzoekster al 32 jaar is en in het verleden gewerkt heeft, toont ze aan dat zij capabel is om te werken en dus om zelf in haar onderhoud te voorzien, hierdoor heeft ze geen recht meer op gezinshereniging met haar Belgische moeder.

Als bevestiging van haar standpunt verwijst verweerder in haar nota met opmerkingen naar het arrest nr. 250.253 van de Raad van 2 maart 2021.

Bij aandachtige bestuderen van dit arrest blijkt dat er over volledig andere situatie gaat en niet in het geval van verzoekende partij geldt.

Nog meer, redeneert verweerder over de mogelijkheid van onderhoud van verzoekster door haar vader, zonder te weten of vader van verzoekster nog in leven is/ of ze met hem na de scheiding van haar moeder nog contact heeft.

Als we deze redenering van verweerder volgen dan moet verzoekende partij ook bewijzen dat ze van haar grootouders, onkels en tantes geen financieel hulp heeft.

Verzoekster meent dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Op basis van bovenvermelde argumentatie blijkt dat in de aanvraag aanwezige gegevens/ documenten met de vaststellingen/ de beslissing van verweerder onverenigbaar zijn.

Verzoekende partij meent dat verweerder ook het redelijkheidsbeginsel schendt.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan verweerder de verplichting op om bij het uitoefenen van zijn wettelijke bevoegdheid redelijk te werk gaan.

Verzoekster verwijst naar haar argumentatie over de willekeur van verweerder in creëren van bijkomend criteria/vereisten die tegen alle redelijkheid ingaan en de bestreden beslissing onwettig maken.

Verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens /juridische grondslagen en op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen waardoor artikels 40 bis en 40 ter van de Vreemdelingenwet geschonden zijn.

Verwerende partij miskent ook de artikelen 2 en 3 van de wet op de formele motiveringsplicht wanneer zij de bewijswaarde van de door verzoekenden partij ingediende bewijsstukken miskent.

Verzoekende partij heeft immers haar onvermogen en haar behoeftige staat bewezen en zij heeft hiervan de nodige bewijsstukken bij haar visumaanvraag ingediend.

Verzoekster toont immers aan dat zij onvoldoende inkomen heeft en dat zij in staat van behoeftigheid is.

Betrokkene heeft geen onroerend goed en heeft geen inkomen in haar thuisland dat haar een menswaardig bestaan verschaft.

Verzoekster is dan ook volledig afhankelijk van de financiële steun die zij ontvangt van de in België levende moeder, met de Belgische nationaliteit.

Verzoekende partij wenst hiermee aan gezinshereniging te doen en zij heeft met bewijsstukken aangetoond dat zij hiervoor in de wettelijke voorwaarden vertoeft.

Door de door verzoekster indiende bewijsstukken in twijfel te trekken en daaruit aannames te doen miskent verwerende partij de bewijskracht van de door verzoekende partij voorgebrachte en ingediende bewijsstukken.

Dit maakt een schending uit van de art. 2 en 3 wet op de formele motiveringsplicht.

Verzoekende partij voert hiervoor gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing moeten leiden"

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing omstandig is gemotiveerd. De bestreden beslissing geeft de juridische grondslag weer en geeft aan welke de feitelijke overwegingen zijn die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover ze in rechte beschikt. Bij lezing van de synthesesamenvatting blijkt dat verzoekster niet enkel inhoudelijke kritiek levert op de bestreden beslissing, maar er ook in slaagt om de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven. Hierbij geeft ze blijk kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Hiermee is aan de

voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

In casu heeft verzoekster met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een visumaanvraag ingediend teneinde zich bij haar Belgische moeder te kunnen voegen. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Het wordt niet betwist dat verzoekster ouder is dan 21 jaar en dat ze bijgevolg het bewijs moet leveren dat ze ten laste is van haar Belgische moeder om in aanmerking te komen voor gezinshereniging op grond van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

De voorwaarde van het ‘ten laste zijn’ in artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel luik in: enerzijds dient te worden aangetoond dat het gaat om een nog steeds bestaande toestand – verzoekster moet nog ten laste zijn op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen –, anderzijds moet het gaan om een toestand die moet bestaan voordat de vestigingsaanvraag wordt ingediend, in principe dus in het land van herkomst. Dit zijn cumulatieve voorwaarden. Indien niet is voldaan aan de voorwaarde van ten laste ‘zijn’ in het land van herkomst, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht (cf. RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoekster aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat ze zelf niet in staat is in haar basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid. De steun die de referentiepersoon verstrekt, mag niet een louter financiële bonus op

eigen middelen betreffen. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Het ten laste zijn in het land van herkomst mag worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoekster overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken te beoordelen en uit te leggen waarom hij ze niet aanvaardt.

In casu oordeelt verweerder dat verzoekster onvoldoende aantoont dat ze op financiële wijze volledig afhankelijk is van de referentiepersoon. Met andere woorden aanvaardt verweerder niet dat verzoekster ten laste is van de referentiepersoon in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder motiveert vooreerst dat de voorgelegde geldstortingen slechts betrekking hebben op de periode augustus 2022 – april 2023 en dus de vraag kan worden gesteld of verzoekster voorafgaand aan deze periode, toen ze al meerderjarig was, ook financiële steun kreeg of nodig had van de referentiepersoon. Vervolgens stelt verweerder vast dat verzoekster al meerdere keren met een visum type C voor een kort verblijf naar België is gekomen en ze in het kader van deze visumaanvragen heeft verklaard over een tewerkstelling in het land van herkomst en voldoende financiële middelen te beschikken. Betreffende het voorgelegde werkloosheidsattest, merkt verweerder op dat uit de visumaanvragen blijkt dat verzoekster capabel is om te werken en om zelf in haar levensonderhoud te voorzien. Er wordt geen document voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekster niet langer in staat zou zijn om te werken en zij legt evenmin een document voor waaruit blijkt dat verzoekster geen steun van de overheid ontvangt. Verweerder motiveert verder nog dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij geen financiële steun zou kunnen krijgen van haar vader. Hij stelt tenslotte dat verzoekster geen enkel document heeft voorgelegd waaruit blijkt wat haar financiële lasten en noden in Rusland zijn. Verweerder concludeert dat hij niet kan nagaan of verzoekster voor haar overleven effectief volledig aangewezen is op de steun van de referentiepersoon.

Verzoekster is het oneens met deze beoordeling. Ze verwijst naar de bij de visumaanvraag voorgelegde documenten en betoogt dat het onzorgvuldig en kennelijk onredelijk is om haar visumaanvraag te weigeren. Volgens verzoekster bestaat er bij verweerder een interne praktijk waarbij het 'ten laste' zijn moet worden bewezen aan de hand van een bewijs van maandelijkse stortingen van minstens zes maanden. Verzoekster wijst erop dat ze geldverzendingsbewijzen heeft overgemaakt voor een periode van bijna één jaar. Volgens verzoekster verandert verweerder zijn interne praktijk door te vereisen dat er een bewijs van geldoverschrijvingen nog verder in de tijd moet worden geleverd.

De Raad bemerkt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen concrete eisen stelt waaraan moet zijn voldaan opdat de voorwaarde van het 'ten laste zijn' is bewezen. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van een vermeende interne praktijk van verweerder, zonder dat wordt aangetoond dat deze zijn grondslag vindt in de Vreemdelingenwet. Het weze herhaald dat het 'ten laste zijn' in het land van herkomst mag worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt echter niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoekster overgemaakte geldverzendingen zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken geval per geval te beoordelen en uit te leggen waarom hij ze niet aanvaardt.

In casu blijkt dat verweerder de geldoverschrijvingen voor de periode augustus 2022 – april 2023 niet aanvaardt als bewijs van het 'ten laste zijn', daar niet kan worden nagegaan in hoeverre verzoekster effectief op deze geldsommen was aangewezen om in haar eigen levensonderhoud te kunnen voorzien. Daarnaast motiveert verweerder eveneens dat verzoekster in haar land van herkomst was tewerkgesteld en er over voldoende financiële middelen beschikte om meermaals een visum type C te bekomen. Er wordt geen bewijs voorgelegd waaruit volgt dat verzoekster, hoewel ze sinds 24 mei 2023 werkloos is, geen nieuwe tewerkstelling zou kunnen bekomen om op die manier in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Dit zijn dan ook de determinerende motieven die de weigeringsbeslissing ondersteunen. Verweerder kan redelijkerwijs worden gevolgd waar hij motiveert dat *“Uit deze eerdere aanvragen blijkt dat betrokkene destijds een werk had in haar thuisland en over voldoende financiële inkomsten beschikte. Betrokkene legt nu een attest voor dat zij werkloos is sinds 24 mei 2023. Maar aangezien betrokkene in het verleden gewerkt heeft, toont aan dat zij capabel is om te werken en dus om zelf in haar onderhoud te voorzien. Er wordt ook geen document voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene incapabel zou zijn om te werken, of dat het onmogelijk zou zijn om nieuw werk te vinden. Overwegende dat er ook geen document werd voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene geen enkele steun van de overheid ontvangt”*. Verzoekster gaat niet inhoudelijk in op deze motieven, waardoor ze dan ook overeind blijven. De kritiek van verzoekster dat van haar wordt verwacht een bewijs van geldoverschrijvingen nog verder in de tijd te leveren, is gericht tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, hetgeen niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden. Hetzelfde geldt waar verzoekster zich richt tegen het motief dat ze niet heeft aangetoond dat ze geen financiële steun zou kunnen krijgen van haar vader. Met deze kritiek wordt evenmin afbreuk gedaan aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster kan dan ook geenszins worden gevolgd waar ze betoogt dat verweerder voorwaarden aan de wet zou toevoegen.

Verzoekster betoogt dat ze haar onvermogen en behoeftige staat weldegelijk met de nodige bewijsstukken heeft aangetoond. Ze stelt dat ze geen onroerend goed heeft en geen inkomen heeft in haar thuisland dat haar een menswaardig bestaan verschaft. Verzoekster stelt volledig afhankelijk te zijn van de financiële steun van haar moeder. Wat het gebrek aan onroerende goederen betreft, heeft verzoekster bij haar visumaanvraag een document van “*federal service of state registration, cadastre and cartography*” gevoegd waaruit zou moeten blijken dat zij geen onroerend goed bezit in Rusland. Er dient echter te worden opgemerkt dat dit document geen afbreuk doet aan het determinerende motief dat verzoekster in haar land van herkomst een tewerkstelling en voldoende financiële middelen had en dus moet worden verondersteld in haar eigen levensonderhoud te kunnen voorzien. Verzoekster kan verder niet worden gevolgd waar ze betoogt dat ze heeft aangetoond geen inkomen in Rusland te hebben. Verzoekster heeft weliswaar een document voorgelegd waaruit blijkt dat ze sinds 24 mei 2023 werkloos is, doch in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat geen enkel document wordt voorgelegd waaruit blijkt dat ze in Rusland geen (financiële) steun krijgt van de overheid. Verzoekster betwist dit motief niet. Aldus kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoekster in haar land van herkomst geen enkele vorm van inkomsten heeft.

Verzoekster bekritiseert vervolgens de repliek van verweerder waar hij in zijn nota met opmerkingen verwijst naar arrest nr. 250 253 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekster stelt dat dit arrest over een volledig andere situatie gaat en niet in haar geval kan worden toegepast. De Raad kan enkel vaststellen dat deze kritiek is gericht tegen een motief dat niet in de bestreden beslissing is terug te vinden, waardoor dit geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van deze beslissing.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij op onredelijke en onzorgvuldige wijze tot zijn standpunt is gekomen. Een schending van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN